

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνταχόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ
Ετησίᾳ δρ. 12.—
Ἑξάμηνος > 6,50
Τρίμηνος > 3,50
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Περίοδος Β'.—Τόμος 26ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΒΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθῆναις, 29 Δεκεμβρίου 1918

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικ. λεπ. 30. Ἑξωτερικ. λεπ. 35
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἀτίσης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐρυπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Ἔτος 41ον.—Ἀριθ. 5

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ HECTOR MALOT

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημίαν]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Αὐτὸ τὸ ζωντανὸν εἶχε ἀνασηκώσει πολλές φορές τὴν προθεῖα τοῦ γέρου· μὰ δὲν ἦταν σκυλάκι ὅπως ἐνόμισα.

Τὶ ζωὸν νὰ ἦτάν; Κι' ἦταν τάχα ζωὸν; Ἀλήθεια, δὲν ἤξερα τί ὄνομα νὰ δώσω στὸ ἀλλόκοτο πλάσμα, ποὺ ἔδλεπα πρώτη μου φορὰ καὶ τὸ κοίταζα σαστισμένος.

Φοροῦσε κόκκινη μπλουζίτσα μὲ σειρήνια χρυσᾶ. Τὰ πόδια τοῦ ὅμως καὶ τὰ χέρια τοῦ ἦταν γυμνά. Γιατ' εἶχε χέρια σὰν ἀνθρώπου· μόνο ποὺ τὸ πετσί τοῦς ἦταν μαῦρο, κι' ὅχι ἄσπρο ὡς χρειατὶ.

Μαῦρο ἦταν καὶ τὸ κεφάλι τοῦ, ὅχι πιὸ μεγάλο ἀπ' τὸ γρόθο μου κλειστό. Τὸ μούτρο τοῦ ἦταν πλατὺ καὶ κοντό· ἡ μύτη τοῦ σηκωμένη πρὸς τὰπάνου, μὲ ρουθούνια ἀργὰ καὶ τὰ χεῖλη τοῦ κίτρινα. Μὰ κεῖνο ποὺ μούκανε τὴ μεγαλύτερη ἐντύπωση, ἦταν δυὸ μάτια, πολὺ κοντὰ τὸ ἓνα στ' ἄλλο, — δυὸ μύτια ποὺ δὲν στέκουντάν στιγμή κι' ἄστραφταν σὰν καθρέφτες.

— Ἀ, τὴ σιχαμένη μαϊμού! φώναξε ὁ Μπαρμπερής.

Ἡ λέξη αὐτὴ μ' ἐφώτισε καὶ συνήλθα. Γιατί, ἂν δὲ, εἶχα ἰδῇ ποτέ μου μαϊμούδες, πολλές φορές ὅμως εἶχ' ἀκούσει νὰ μιλοῦν γι' αὐτές. Δὲν ἦταν λοιπὸν ἀραπάκι ἐκεῖνο ποὺ ἔδλεπα τώρα μπροστά μου· ἦταν μαϊμού, πίθηκος.

— Σὺς παρουσιάζω τὸν πρωταγωνιστὴ τοῦ θιάσου μου! εἶπε ὁ Βιτάλης. Εἶναι ὁ κύριος Καρδούλης. Ἀγαπητέ μου Καρδούλη, χαιρέτησε τὴ συντροφιά.

Ὁ Καρδούλης σήκωσε τὸ χέρι τοῦ εἰς τὸ στόμα τοῦ κι' ἔστειλε 'ς ὅλους μὲς ἀπὸ ἓνα φιλί.

— Ἄλλος τώρα! ἐξακολούθησε ὁ Βιτάλης, δείχνωντας μὲ τὸ χέρι τὸ ἄσπρο σκυλί. Ὁ σινιὸρ Κάπης θὰ λάβῃ τὴν τιμὴ

νὰ παρουσιάσῃ στὴν ἐντιμὴ ὁμήγυρη τοὺς φίλους τοῦ.

Μὲ τὴ διαταγὴ αὐτὴ, τὸ ἄσπρο σκυλί, ποὺ ὡς τὴ στιγμή ἐκείνη δὲν εἶχε κουνηθῇ ἀπὸ τὴ θέσῃ τοῦ, πετάχθηκε ζωηρῶ, σηκώθηκε στὰ πίστινά τοῦ ποδάρια, σταύρωσε τὰ μπροστινὰ στὸ στήθος τοῦ καὶ χαιρέτησε τὸν κύριό τοῦ μὲ τόσο βαθεῖα ὑπόκλιση, ποῦ τὸ ἀστυνομικὸ τοῦ καπέλλο ἄγγιξε στὸ πάτωμα.

Ἐπειτα γύρισε στοὺς συντρόφους τοῦ καὶ μὲ τὸ ἓνα χέρι, ἐνῶ τ' ἄλλο τὸ εἶχε πάντα στὸ στήθος τοῦ, τοὺς ἔγνεψε νὰ πλησιάσουν.

Τὰ δυὸ σκυλιά, ποὺ εἶχαν τὰ μάτια καρφωμένα στὸ σύντροφό τοῦς, σηκώθηκαν διαμιάς, χαιρετίστηκαν μὲ τὰ χέρια — δη-

ποὺ κι' αὐτὴ δὲν ἔκλεψε βέβαια τὸ γλυκὸ τῆς ὀνοματάκι. Αὐτοὶ εἶναι οἱ «ἡθοποιοί» μου, ὅλοι καλοὶ καὶ ἀξιοί, ἄλλος γιὰ τοῦτο, ἄλλος γιὰ κεῖνο, καὶ μ' αὐτοὺς γυρίζωντας τὸν κόσμον, μπορῶ καὶ βγάλω τὸ ψωμί μου, πότε πολὺ καὶ πότε λίγο, κατὰ τὴν τύχην ποὺ μοῦ παρουσιάζεται. — Κάπη!

Ὁ ἄσπρος σκύλος σταύρωσε πάλι τὰ πόδια τοῦ.

— Φίλε μου Κάπη, ἔλα ἐδῶ καὶ κάμε μου, σὲ παρακαλῶ, τὴ χάρη, — ξέρετε, οἱ ἡθοποιοί μου ἔχουν ἀνατροφή καὶ πάντα τοὺς μιλῶ μ' εὐγένεια, — ναι, κάμε μου τὴ χάρη νὰ πῆς 'ς αὐτὸ τὸ παιδάκι, ποὺ σὲ κοιτάζει μὲ γουρλωμένα μάτια, τί ὥρα εἶναι τώρα;

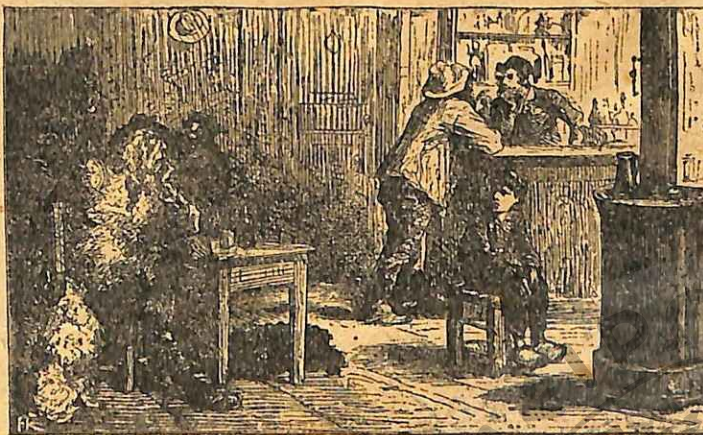
Ὁ Κάπης ξεσταύρωσε τὰ πόδια, ἐπλησίασε τὸν κύριό τοῦ, τοῦ ἀνοίξε τὸ τζιπούνι, ἔψαξε στὴν τσέπη τοῦ γλεχειοῦ τοῦ, ἔβγαλε ἓνα μεγάλο ἀσημένιο ρολόι, κτύπησε μιὰ στιγμή τὴν πλάκα κι' ἐγαύγισε δυὸ φορές καθαρὰ καὶ δυνατὰ· κι' ὕστερα ἀπὸ τὰ δυὸ αὐτὰ γαυγίσματα, ἔκαμε ἄλλα τρία μικρότερα.

Ἀλήθεια, ἡ ὥρα ἦταν δυὸ καὶ τρία τέταρτα.

— Ὡραὶ! εἶπε ὁ Βιτάλης· σινιὸρ Κάπη, σ' εὐχαριστῶ πολὺ. Καὶ τώρα θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ βάλῃς τὴ σινιὸρ Δούλση νὰ μᾶς χορέψῃ λίγο στὸ σχοινί.

Ὁ Κάπης ἔβγαλε ἀμέσως ἀπὸ τὴν τσέπην τοῦ κυρίου τοῦ ἓνα σχοινί κι' ἔγνεψε στὸν Ζερμπίνου, ποὺ πῆγ' εὐθὺς καὶ στάθηκε ἀντικρὺ τοῦ. Ὁ Κάπης τοῦ πέταξε τότε μιὰ ἀκρὴ τοῦ σχοινοῦ κι' οἱ δυὸ μαζὶ ἀρχισαν σοβαρὰ νὰ τὸ γυρίζουν. Καὶ μάλιστα αὐτὸ τὸ στριφογύρισμα ἔγινε κανονικόν, ἡ Δούλση ὠρμήσε στὸν κύκλον καὶ πῆδησε ἀνάλαφρα, μὲ τὰ γλυκὰ τῆς μάτια καρφωμένα εἰς τὰ μάτια τοῦ κυρίου τῆς.

— Βλέπετε, μᾶς εἶπε αὐτός, πόσο ἐξυπνοὶ εἶναι οἱ ἡθοποιοί μου. Ἀλλὰ ἡ ἐξυπνάδα εἶν' ἓνα πράγμα, ποὺ φαίνεται καλύτερα μὲ τὴ συγκοπή. Γι' αὐτὸ παίρνω στὸ θιάσόν μου κι' ἓνα παιδί. Ὅτ' ἀνῆλθ' ὁ

«Ἐνῷ ἐγὼ κοίταζα τὸ γέρο...» (Σελ. 25, στ. β').

λαδὴ μὲ τὰ μπροστινὰ πόδια — σὰν ἀνθρώποι, ἔκμαχν σοβαρὰ ἐξ ἑβήματα μπροστὰ κι' ἄλλα τρία πίσω, κι' ὕστερα χαιρέτησαν τὴν «ἐντιμὴ ὁμήγυρη».

— Αὐτὸς ποὺ τὸν λέω Κάπη, ἐξακολούθησε ὁ Βιτάλης, ἀπὸ τὸ ἰταλικὸ Καπιτάνο, εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τῶν σκυλιῶν. Σὰν πιὸ ἐξυπνὸς, τοὺς διαβάζει τις διαταγὰς μου. Αὐτὸς ὁ ἄλλος, ὁ κομπὸς νέος, ὁ μαυρομάλλης, εἶναι ὁ σινιὸρ Ζερμπίνος, ὄνομα ἰταλικόν ποὺ θὰ πῇ κομπὸς καὶ ποὺ τοῦ ταιριάζει στὴν ἐντέλεια. Ὅσο γι' αὐτὴ τὴ σεμνὴ μικρούλα, τὴ γλυκειά, εἶναι ἡ σινιὸρ Δούλση, μιὰ χαριτωμένη Ἀγγλίδα,

βλάκα κ' έτσι ή ξευπνάδα των άλλων μου ήθοποιων θα φαντάζετο περισσότερο.

— «Ε, όσο πια για να κάνη το βλάκα... τον έκωφε ο Μπαρμπερής».

— Χρειάζεται' ξευπνάδα, το ξέρω! συμπλήρωσε ο Βιτάλης. Πιστεύω όμως, πως αυτό το παιδί έχει άρμετη και θα παίρνη από μαθήματα. Μπορούμε μάλιστα να το ιδούμε τώρ' άμέσως. Γιατί αν είναι άλλη θεια ξευπνο παιδί, θα καταλάβη πως με το σινιόρ Βιτάλη θα μπορέη να γυρίζη 'ς όλη τη Γαλλία, χωρίς καί χωριά, ελεύθερο σαν το πουλί, άντι να στέκεται πίσω απ' τα βώδια ή να περπατά κάθε μέρα, απ' το πρωί ως το βράδυ, στο ίδιο χωράφι' και θα χαρή για την τύχη του. "Αν όμως δεν είν ξευπνο, θάρχιση να κλαίη, να φωνάζη και, επειδή ο σινιόρ Βιτάλης δεν αγαπά τα κακα παιδιά, δεν θα το πάρη μαζί του, παρά θα τάφιση να πάη στ' Ορσαντοροφό, όπου θα δουλεύη πολύ και θα τρώη λίγο.

Ναί, ήμουν άρμετα ξευπνος ώστε να καταλαβαίνω αυτά τα λόγια' μα δεν μ' έπειθαν. "Αλήθεια, οι «ήθοποιοι» του σινιόρ Βιτάλη ήταν πολύ νόστιμοι, πολύ διασκεδαστικοί, και θάταν επίσης διασκεδαστικό να γυρίζη κανένας όλο τον κόσμο. Μα για να τους ακολουθήσω, να γυρίζω μαζί τους κι' εγώ, έπρεπε νάφισω τη μάννα-Μπαρμπερίνα!

Πάλι όμως, μήπως κι' αν έλεγα, όχι, ήμουν βέβαιος πως θάμεινα με τη μάννα-Μπαρμπερίνα; Μπορεί να μ' έστειλαν στο Κατάστημα.

Εκεί που στεκόμουν σε ταραχή, με τα δάκρυα στα μάτια, ο Βιτάλης μου κτύπησ' έλαφρα το μάγουλο με το δάκτυλό του και είπε:

— Έλ'τε και το παιδί καταλαβαίνει πολύ καλά το συμφέρο του. Βλέπετε; Ούτε κλαίει, ούτε φωνάζει. "Ωστε άβριο...

— "Αχ, κύριε, φώναζε, άφιστε με στη μάννα-Μπαρμπερίνα, σ'ας παρηκαλώ! Εγώ δεν...

Μ' έκωφε στήμεση έν' άγριο γαύγισμα του Κάπη. Κι' ο σκύλος ώρμησε στο τραπέζι, όπου είχε μείνει καθισμένος ο Καρδούλης. Γιατί ο πίθηκος, τη στιγμή που όλοι ήταν γυρισμένοι σε μένα, είχε πάρει με τρόπο το ποτήρι του κυρίου του και καταγίνονταν να τ'άδειάζη. Ο Κάπης όμως, σαν καλός φύλακας, είδε αυτή την κατάχρηση και, σαν πιστός υπηρέτης, έτρεξε να την έμποδίση.

— "Α, κύριε Καρδούλη! είπε ο Βιτάλης με τόνο αυστηρό' είσαι λαίμαργος και κατηγάρης! Κατέβα γρήγορ' από το τραπέζι, και πήγαινε να σταθής εκεί στη γωνιά, με το πρόσωπο κατά τον τοίχο. Σό, Ζερμπίνα, πήγαινε κοντά του να τον φυλάς κι' αν κουνήθ'η, δός του μια καλή σφαλάρια. "Όσο για σένα, κύριε Κάπη, είσαι πολύ καλός σκύλος. Δός μου το πόδι σου να σου το σφίξω.

Κι' έν'ν' ο πίθηκος, με κατεβαμένα

μουτρα, έκανε όπως διατάχθηκε, ο Κάπης, ευχαριστημένος, υπερέφρανος, έδωσε το πόδι στον κύριό του.

— Τη δουλειά μας τώρα, εξακολούθησε ο Βιτάλης. Λοιπόν, σου δίνω τριάντα φράγκα.

— "Οχι, σαράντα. "Αρχισε καινούργια συζήτηση, αλλά ο Βιτάλης την έκωφε λέγωντας:

— Το παιδί στενοχωρείται δώ-μέσα. "Ας βγ'η λίγο στην αυλή να διασκεδάση. Κι' έγενεψε στον Μπαρμπερή.

— Ναί, ναί, είπε αυτός' πήγαινε, μικρέ, στην αυλή και μη γυρίσης έδω αν δε σε φωνάξω.

Βγήκα στην αυλή του καφενείου, γιατί δε μπορούσα να κάμω άλλοιώς' μα όχι βέβαια για να διασκεδάσω... Κάθησα σε μια πέτρα κι' άρχισα να συλλογιέμαι.

Μέσα, αποφασίζονταν ή τύχη μου εκείνη τη στιγμή. Τι θα ήταν; "Ετρεμ' από την αγωνία κι' από το κρύο.

Πέρασ' έτσι μια ώρα, μια όλακαιρη ώρα. "Επιτέλους είδα το Μπαρμπερή να βγαίνει κι' αυτές στην αυλή. "Ηταν μόνος. "Ερχότανε να με πάρη, για να με παράδωξη στο Βιτάλη;

— "Εμπρός! μου είπε. Δρόμο για το σπίτι.

Για το σπίτι; ! Δε θάρινε λοιπόν τη μάννα-Μπαρμπερίνα;

"Ηθελα να τον ρωτήσω, μα δεν έτόλμησα, γιατί φαινότανε πολύ κατσουφιασμένος.

Κάναμε το δρόμο χωρίς μιλιά.

"Αλλά δέκα λεπτά πριν φθάσουμε στο σπίτι, ο Μπαρμπερής που πήγαινε μπροστά, σταμάτησε, μ' έπιασε με βάνουσο τρόπο από ταυτί και με φοβέρισε:

— Κοίταξε, κακόμοιρε, μήν π'ης λέξη απ' ό,τι άκουσες σήμερα, γιατί δυστυχία σου! "Αχούς; Πρότεξε καλά!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Το μητρικό σπίτι

— "Ε, τί είπες ο Δήμαρχος; ρώτησε ή μάννα-Μπαρμπερίνα άμα μπήκαμε.

— Δεν τον είδαμε.

— Τι; δεν τον είδατε;

— "Οχι. Μ'ας σταματήσανε κάτι φίλοι στον καφενέ, κι' άμα βγήκαμε, ήταν άργά. Άβριο θα ξαναπαίμε.

Ο Μπαρμπερής λοιπόν δεν είχε συμφωνήσει στο παζάρεμα με τον θιασάρχη των σκύλων. Στο δρόμο συλλογιζόμουν, πως μπορεί νάταν πονηριά ο γυρισμός αυτός στο σπίτι. "Αλλά τα λόγια που άκουσα τώρα, έδιωξαν κάθε άμφιβολία από το νού μου. "Αρ'θ' θα ξαναπηγαίναμε στο χωριό, να ιδούμε τον Δήμαρχο, βέβαια ήταν πως ο Μπαρμπερής δεν είχε δεχθ'η την πρόταση του Βιτάλη.

Μ' όλες του τις φοβέρες, εγώ θα μιλούσα γι' αυτά στη μάννα-Μπαρμπερίνα, αν μπορούσα να βρεθ'ω μια στιγμή μόνος μαζί της. Μα όλο εκείνο το βράδυ, ως

την ώρα που πλαγιατάμε, ο Μπαρμπερής δεν έκαμε βήμ' από το σπίτι.

«Δεν πειράζει, συλλογίσθηκα την ώρα που μ' έπαιρνε ο ύπνος' της τα λέω άβριο».

Το πρωί όμως που σηκώθηκα, δε είδα πουθενά μάννα-Μπαρμπερίνα.

— "Η μυριά;

— Πήγε στο χωριό. Δεν θα γυρίσει παρά τ'άπογεμα.

Χωρίς να ξέρω το γιατί, αυτή ή άπουσία μ' ανησύχησε. Χθές ή μάννα-Μπαρμπερίνα δεν είχε π'η καθόλου πως θα πήγαινε στο χωριό. Πως δεν περίμενε ναρθ'η μαζί μας, άρ'θ' θα πηγαίναμε κι' μεις το μεσημέρι; Θα γύριζε αυτή κα μεις θα φεύγαμε;

"Ενας άριστος φόβος μου έσφιγγ'η την καρδιά. Δεν ήξερα τι κίνδυνος μ' άπειλούσε, είχα όμως το προαίσθημα κάποιου κινδύνου.

Ο Μπαρμπερής με κοίταζε μ' έν' ύψος παράξενο, καθόλου ήσυχαστικό. Κι' για ναποφύγω το βλέμμα του, βγήκα στο περιβόλι.

Το περιβόλι αυτό, αν και μικρό, είχε για μ'ας μεγάλη σημασία, γιατί μ'ας έτρεψε. Έκτος από στάρη, μ'ας έδινε δώ, άλλο τρώγαν: πατάτες, κουκιά, λαχανα, μπρόκολα, κρομόδια, γογγύλια, κ'όρ'τα. Γι' αυτό δεν περίσσευε ούτε τόσος-δ'α τόπος εκεί-μέσα. Μ' όλον τούτο, μάννα-Μπαρμπερίνα μου είχε παραχωρήσει ένα κομματάκι, όπου έφύτευε καθ' άπογεμα ανάκατα, χωρίς καμιά τάξη, όσα παραξέν' αγριόχορτα κι' αγριο-λουδα εύρισκα και ξεριζώνω κάθε πρωί από την άκροδατιά ή από υό φράχτη τότε που έβροσκα την αγελάδα μας.

Δεν ήταν βεβαια κανένα ήμορφο περιβόλι, χωρισμένο σε δρομάκια άμμόστρωτα και σε τετράγωνα κανονικά, γεμάτα πάνια λουλούδια. Κανένας διαβάτης δε σταματούσε να το κοιτάξη, άπάνω απ' τον άκαθάρπλεχτο φράχτη του. Μα κι' έτσι όπως ήταν, εγώ τόγαπούσα γιατί ήταν δικό μ'ου. Και κτήμα μου κι' έργο μου. Τόκανα ό,τι ήθελα, όπω μου άρεσε, κι' όσες φορές μιλούσα γι' αυτό, — δηλαδή χίλιες φορές την ήμέρα — έλεγα: «το περιβόλι μου».

Ό,τι έφύτευα στο περιβόλι μου, περιποιούμουν μάγάπη και το παρακαλούσα με περιέργεια. "Ηταν όμοια και μια γωνίτσα, που την πρόδεχα τώρ και την άγαπούσα περισσότερο. Για' εκεί, κρυφά από τη μάννα-Μπαρμπερίνα, είχα φυτέψη κάτι πατάτες που μου είχαν δώσει, άγνωστες σχεδόν στο χωριό μας. Τις έλεγα γ λ υ κ ο π α τ α τ ε ς και μ' έβεβαίωνα πως ήταν πολύ νόστιμες από τις συνειθισμένες τρώγαμε και πολύ πιο θρεπτικές. "Ελο-γάριαζα λοιπόν να κάμω μια έπληξη στη μάννα-Μπαρμπερίνα. Δε θα τη

έλεγα τίποτα για το δώρο που μου είχαν κάνει. "Όταν θα φύτρωναν οι σπόροι, θά-ελεπε βέβαια τα βλαστάρια, μα θα τ'ά-παιρνε για τίποτ' αγριόχορτα. Θα την άβρινα με την ιδέα της. Και μια μέρα, όταν θα γίνονταν πια οι γλυκοπατάτες, θα φύλαγα καμιά ώρα—που ή μάννα-Μπαρμπερίνα θα έλειπε, θα τις έβγαζ' από το χώμα και θα τις μαγειρεύα μόνος μου. Πως; κι' εγώ δεν ήξερα καλά-καλά. "Η φαντασία μου όμως δεν σταματούσε από τόσο τιποτένιο έμπόδιο, παρά έτρεχε ός τη στιγμή που θα γύριζε ή μάννα-Μπαρμπερίνα κι' εγώ θα της παρουσίαζα το φαγητό μου.

Ποιός θα σάστιζε τότε; "Η μάννα-Μπαρμπερίνα!

Και ποιός θα ευχαριστιούνταν; Πάλι ή μάννα-Μπαρμπερίνα!

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΜΕΛΙ ΤΩΝ ΜΟΥΣΩΝ

Οι στίχοι στην πατρίδα μου είνε καθάριο μέλι. ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Πολλές φορές μούχαν μιλήσει γι' αυτόν. Μου έλεγαν:

— Θα ιδ'ης ένα παλληκαρι της μακεδονικής έξοχης, γεμάτο δύναμη και νειάτα. Δεν έχει τίς χάρες του χωραίτη' είναι όμως «ποιητής».

Θα βλεπόμαστε την Κυριακή εκείνη, τ' άπογευμα, στη θριαμβευτική "Αφίδα του Γαλεριού (Καμάρα.) Και για να πάω, έσχισα όλη τη Θεσσαλονίκη πεζός...

Ο Λάμπης, — έτσι λέγονταν ο νέος "Ελληνας ποιητής, — πιστός στο ραντε-βού μας, μ' έπερίμενε κε' κοντά στην άκρωτηριασμένη "Αφίδα, μαζί μ' ένα φίλο και τ'ων δυοών, που μ'ας παρουσίασε τον ένα στον άλλο. "Επειτα κατεβήκαμε προς τη θάλασσα, για να πάρουμε μια βάρκα, καθώς είχαμε αποφασίσει.

"Εκ'ανε ζέστη πολλή. Μόλις φθάσαμε όμως στην προκυμαία, αισθ'νοθήκαμε μια αύρα που μ'ας ζωογόνησε. Στη στιγμή βρήκαμε μια βάρκα, πηδήσαμε μέσα κι' είπαμε του βαρκάρη να μ'ας πάη στο Μικρό, άρ'θ' μ'ας έκανε πρώτα ένα περίπατο όλο κοντά στα κρογιάλι. Κι' άμέσως αυτός, λυγώντας το κορμί μπροστά-πίσω, άργα και ρυθμικά, βούτηξε τα κουπιά του στα νερά, βαρεί κι' ακίνητα, σαν κουρασμέν' από τη λαύρα του ήλιου.

Η γαλήνη της θάλασσας μ' έκαμε να θυμηθ'ω το τετράστιχο του Σολωμού:
 Δ'εν άκούεται ούτ' ένα κ'υμα
 Είς την έρημ' άκρογαλιά,
 Δίς κι' ή θάλασσα κοιμάται
 Μ'ς της γ'ης την άγκυλιά.

Στην Ελλάδα αυτή, όπου ή θάλασσα μ'ας παρουσιάζεται σχεδόν πάντα μέσα 'ς ένα στενό, 'ς έναν κόλπο, ανάμεσα δυο νησιών, με την άκτ'η δρατή από κάθε μεριά, ή εικόνα των στίχων του Σολωμού είναι κατά γράμμ' αληθινή. Και το τετράστιχο

θα ζωογάρει τέλεια το γύρω μας τοπίο, αν ή άκρογαλιά ήταν κι' έρημη.

Οι στίχοι του Σολωμού έφεραν την όμνία για τους ποιητές της νέας "Ελλάδας. "Όνόμασα εκείνον που εγώ τον θεωρούσα πρώτο. "Ε, τον ποιητή αυτόν, ο Λάμπης δεν τον έχωνε καθόλου. Μ'ας το είπε καθαρά και με λίγα σκληρά λόγια τον άποτελείωσε.

"Ακουγα το Λάμπη χαμογελώντας με συγκατάβαση, γιατί θυμήθηκα πόσο άδι-άλλακτος ήμουν κι' εγώ μια φορά και π'ότες τέτοιες καταδικαστικές άποφάσεις έβγαλα εναντίον ένδοξων πρεσβυτέρων. Τίποτ' αυστηρότερο από τις κρίσεις της εγωίστριας νεολαίας! "Αλλ' άμα έργασθ'η κι' ο νέος ο ίδιος, άμα γεράση κτίζοντας κι' αυτός με κόπο το δικό του Παλάτι, τότε βλέπει πόσο μέτριο είναι: δεν έχει όσα λογάριζε να βάλη μέσα... Μόνο στη δύση της ζωής, τη στιγμή που άφ'ινει πια κανείς το έργοστήρι, θα κυριεύεται, νομίζω, από θαυμασμό για τα έπι-δλητικά ή θελκτικά άριστουργήματα των μεγάλων του προκατόχων. Προτήτερα δεν έδλεπε παρά τα ελαττώματά τους' τώρα δεν βλέπει παρά τις όμορφίες.

Το μέρος όπου μ'ας έβγαλε ο βαρκάρης, ήταν όπως το θέλαμε έρημικό. Κι' άρ'θ' ξαπλώθηκα χάμω σαν βοσκός του Βιργιλίου, παρακάλεσα το Λάμπη να μου π'η λίγους στίχους του. Μου πέταξε τότε, σά χουφτιζ' από λουλούδια, καμιά δεκαπενταριά ποιηματάκια πολύ σύντομα μα και πολύ χαριτωμένα. «"Αξέβεργες» τα τιλοπορούσε, σά νάθελε να π'η, ότι οι ρίμες πιάνονταν από τις λεπτές του ιδέες, όπως απ' τις ξέβεργες τα πουλιά που κελκιδούν.

Πήρα έν' από τα ποιηματάκια του Λάμπη, για να το μεταφράσω. Αυτό:

Από τις ίδιες μέλισσες
 "Ηταν οι δυο λαμπάδες μας φτιασμένες
 Κι' από το ίδιο το κεράνι θέλησε
 Νάνα οι λαχάρες μας πλασμένες.

"Ομορφή εικόνα και μου φαίνεται, πρωτότυπη. "Αρ'θ' έκαμα στο Λάμπη το δικό εγκώμιο, έπρόσθεσα:

— Οι στίχοι σου με τ'άγν' τους κερ-ιά, μου θυμίζουν μια ώραία έντύπωση που είχα ένα βράδυ στην "Αθήνα, στο έκ-κλησιδάκι του Λυκαβητού. Στα σκοτάδια του μέσα, όπου σβύνονταν και τα χρυσώματα, τρεμόφεγγαν σαν άστέρια τ'ανάμμένα κεριά. Το κερί λοιπόν, καθώς καίγονταν, σκορπούσε μια εωδιά π'ό διαπεραττική κι' από το θυμάκι. "Εμαθα τότε πως ήταν από τις μέλισσες του "Υμηττού, που κάνουν το καλύτερο μέλι του κόσμου. "Αργότερα δοκίμασα και το μέλι τους και τότε καταλαβα πόσο μεγάλος είναι ο έπαινος, που κάνει ο γι-δοσκοπός του "Οσόκριτου για τη φωνή της Δάφνης: «Καλύτερα να σ'άκουμε να τραγουδάς, παρά να γλείφουμε μέλι». "Αλλά

το μέλι του "Υμηττού, — το μέλι των Μουσών, — είναι σπάνιο στον κόσμο. "Η ποίηση των "Αρχαίων δεν θα ξαναγυρίση πια!»

[Από τα «Idylles et Fragments» του ΛΕΩΝ CATHLIN. Ειδύλλιον Δ', άπο-σπάσματ'α.]

Ο ΑΛΛΟΣ

(Συνέχεια και τέλος' ίδε σελ. 27.)

Ο Μίμης νοιώθει τον έχυτό του αλλοιότιμο. Νά, τούρχεται να φωνάξη από χαρά, να πηδήξ'η, να γελάση. Μ'ας έως αν άνοιγε το στόμα του, θα ξεσπούσε σ' αναφυλλητό.

— Λοιπόν ο Μίμης μου θα είναι πια καλό παιδί;

"Ω! πόσο έπιθυμούσε να γίνη έτσι καλό παιδί!

Με μισόλογα, σταματώντας κάθε τόσο για να φιλή το χέρι που δεν τραβότανε, ο Μίμης άήγει την καρδιά του να ξεχειλίση λίγο-λίγο. Πόσο ήθελε νάνα καλός!... Πολεμά, μα δεν είναι εύκολο... Είναι και τα μαθήματα δύσκολα κάπου-κάπου... Και κείνος είναι ξεροκέφαλος... "Η Δεσποινίς του το είπ'ε τόσες φορές... Μά έλπίζει να μαλακώση το κεφάλι του... Μετανοιώνει πολύ, όταν κάνει άνοησίες... Μόνο που θάθελε να μετανόωνε πριν τις κάνη.

"Η μαμά του άπαντ'α με μονοσύλλαβα και στο τέλος δεν του άποκρίνεται καθόλου. Μόλις άκούεται το στήθος της που άνεδοκατεβαίνει κάποτε. Και λίγο λίγο κι' ή φωνή του Μίμη σβύνει κι' αυτή. Τι καλά που είναι να μένουν έτσι κι' οι δυο, χωρίς να λένε τίποτα! Καλύτερο από κάθε τί. "Ακούμησε το μάγουλό σου στο χέρι της μαμάς που είναι δικό του τώρα και σ'ωπαίνει μ' ευχαρίστηση.

"Εξάρνα μια στάλα χλιαρή πέφτει στο μέτωπο του Μίμη, που τον έκαμε νάνατριχιάση σύγκορμος... Αυτή ή στάλα... Κατάλαβε.

"Αλλοίμονο! Ο Μίμης πάντα του ο ίδιος θάναι. Τη στιγμή που αυτός είναι εγωίστικα εύτυχιμένος, πλάγι του ή μαμάκα του κλαίει και πονεί. Στη θέση του ο άλλος θάξερε τί να της έλεγε. Και βέβαια αν ήταν εκεί, ή μαμάκα του δε θα κλαίγε. "Αλήθεια, δεν είναι για τίποτα...

Μέσα στη σιωπή, μια φωνίτσα βγαίνει, μα ταπεινή, πολύ ταπεινή:

— Μαμά, μη με κοιτάξεις. Κλείσε τα μάτια σου. "Ισως έτσι να σου φαν'η πως είναι έκ'ε έν'ος.

Με βίαιο κίνημα ή μαμά έρωδ'θηκε. Μια φωνή της ήρθε στο λαιμό, κυττάζει καλά για ένα δευτερόλεπτο τ'άγορί της και εξάρνα το άρπάξει βιαστικά και το σφίγγει στην άγκυλιά της τρυφερά!... (André Lichtenberger) Σ. ΜΑΥΡΙΑΝΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΦΛΟΙΣΒΟΙ ΚΑΙ ΑΝΕΜΙΚΗ

Στην άκρογιαλιά
Την ερημική.
Φλοισβοί τὰ φιλιὰ
Ποῦ ἐπαίξαν, ἐκεῖ
Στην άκρογιαλιά
Την ερημική,
Φτάνει ἡ Ἀνεμική.

Στην άκρογιαλιά
Την ερημική,
Φλοισβοί τὰ φιλιὰ
Ποῦ ἐπαίξαν, ἐκεῖ
Τόρα σὲ σπηλιά
Παίζουν μυστική...
—Φύσ' Ἀνεμική!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ ΔΩΡΟΥ

Ἀγαπητοί μου,
ΥΓΕΣ τίς ἡμέρες,
ποῦ δὲν ἀκούω γύ-
ρω μου νὰ μιλοῦν
παρὰ γιὰ δῶρα,
θυμοῦμαι πάντα
ἕνα θαυμάσιο δι-
ήγημα, ποῦ δη-
μοσιεύθηκε πρὸ
ἐτῶν ἐστὶ «Διά-
πλασι». Μία
πλούσια κυρία—λέει,—εἶχε δύο βαπτι-
στικές: μία χαϊδεμένη κόρη, ἀπὸ οἰκο-
γένεια, μὴ στάση καὶ μὴ βρέξη καὶ μία
φτωχούλα, τῆς ἀνάγκης παιδί καὶ τῆς
ἐργασίας... Τὴν πρωτοχρονιά λοιπὸν ἐ-
κείνη, ἀγόρασε γιὰ τὴν πρώτη ἕνα δια-
μαντίνιο δαχτυλίδι καὶ γιὰ τὴ δεύτερη
μιά ραπτομηχανή (ἡ κάτι τέτοιο, γιατί
μπορεῖ καὶ νὰ μὴ θυμοῦμαι καλά). Ὁ
υπηρέτης ὅμως τῆς κυρίας ἔκαμε λάθος
καὶ ἀντὶ νὰ πάη στὴ χαϊδεμένη τὸ πο-
λύτιμο στολίδι, πῆγε τὸ χρήσιμο δῶρο,
τὸ προσωρισμένο γιὰ τὴ φτωχούλα. Κι'
ἐτσι αὐτὴ, πρώτη φορά στὴ ζωὴ της,
ἔλαβε καὶ ἕνα δῶρο ὠραῖο καὶ... περιττό.

Αὐτὸ τὸ πρῶγμα τῆς ἔκαμε πολὺ-πολὺ
μεγάλη χαρὰ. Γιατὶ χρόνια τώρα, τῷ
παράπονο, μαρᾶζι, πῶς τὴν εἶχαν ὅλοι
σαν παραπεταμένη, σὺν ἀποκλεισμένη
ἀπὸ τίς χαρὲς τοῦ κόσμου, σὺν ἀνά-
ξιᾳ νᾶχη καὶ αὐτὴ ἕνα διαμάντι, ἕνα
στολίδι, ἕνα πρῶγμα ὠραῖο, μολονότι εἶχε
τόσο πλούσια νουνά... Κι' ἀμέσως ἔπιασε
καὶ τῆς ἔγραψε ἕνα τόσο χαρούμενο καὶ
συγκινητικὸ εὐχαριστήριον, ὥστε αὐτὴ δὲν
ἐτόλμησε νὰ πῇ πῶς ἔγινε λάθος. Ἔτσι
τὸ διαμαντίνιο δαχτυλίδι ἔμεινε ἐστὶ φτω-
χούλα, ἀπὸ μάλιστα καὶ ἡ ἄλλη, ἡ
πλούσια, καλοδέχτηκε τὴ ραπτομηχανή,
γιατὶ τὴν πῆρε σὰ μιά συμβουλὴ τῆς
νουνᾶς της, πῶς ἔπρεπε καὶ αὐτὴ νὰ ἐκ-
τιμᾷ λίγο τὰ χρήσιμα...

Τὸ διηγηματάκι αὐτὸ μᾶς δείχνει πόσο
δυσκόλη εἶναι ἡ ἐκλογή τοῦ δῶρου,
ἀπὸ μιά κυρία ἀγαθὴ, εὐαίσθητη καὶ

μορφωμένη, σὺν τὴ νουνά τῶν δύο κορι-
σιῶν, δὲν μπόρεσε νὰ τὴν ἐπιτύχη παρὰ
μια φορά, ἀπὸ λάθος τοῦ ὑπηρέτη της.
Γιατὶ τόσα χρόνια, βλέπετε, αὐτὴ ἔκανε
τὸ λάθος νὰ πληρώσῃ τὴ φιλαυτία τῆς
φτωχῆς βαπτιστικῆς της, νὰ τὴν θλίβῃ,
νὰ τὴν πικραίνῃ, μὲ τὸ νὰ τῆς στέλνῃ
πράγματα ἀκατάλληλα γιὰ δῶρα
τῆς Πρωτοχρονιάς. Ὁ καὶ πῆτε: χρήσιμα.
Ναί, βέβαια! τὸ φτωχοκόριττο ἐκείνο
πάντα θὰ χρειάζονταν, περισσότερο ἀπὸ
ἕνα διαμαντίνιο δαχτυλίδι, ἕνα τόπι
χασέ, ἕνα κομμάτι ὕφασμα γιὰ φορεμα-
τάκι, ἕνα καπελλάκι, ἕνα κουτί κάλ-
τες ἢ μαντύλια, μιά ραπτομηχανή. Ἡ
πλούσια ὅμως νουνά της, ἂν ἤθελε νὰ
τὴ βοηθῇ, νὰ τῆς κάνῃ, νὰ ποῦμε, ἐλεη-
μοσύνη, τέτοια μποροῦσε νὰ τῆς χαρίξῃ
ἄλλες ἡμέρες τοῦ χρόνου. Ἀλλὰ τὴν
Πρωτοχρονιά δχι. Τὴν Πρωτοχρονιά δὲν
χροποιοῖτε παρὰ τὸ ὠραῖο περιττό, ἐκεῖ-
νους τουλάχιστο ποῦ τὸν ἄλλον καιρὸ
τὸ στεροῦνται καὶ τὸ ποθοῦν. Κι' ἡ φτω-
χούλα ἐκείνη δὲν ἦταν τάχα μιά ψυχὴ, μὲ
κάθε δικαίωμα νὰ χαροποιηθῇ τὴν Πρω-
τοχρονιά; Καὶ γιὰ τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἡ
καλὴ νουνά της δὲν ἔπρεπε νὰ διαλέγῃ
ἕνα στολίδι, ἕνα παιγνίδι, ὅπως ἔκανε
καὶ γιὰ τὴν ἄλλη, τὴν πλούσια, ποῦ τὸ
κάτω-κάτω αὐτὴ τὸ χρειάζονταν λιγώ-
τερο, γιατί τέτοια πράγματα εἶχε καθ-
μέρα;

Οἱ περισσότεροι ἀπὸ σᾶς ποῦ μὲ δια-
βάχετε τώρα, βρίσκεστε στὴν εὐτυχισμένη
ἡλικία ποῦ μᾶλλον παίρνει παρὰ κάνει
δῶρα τὴν Πρωτοχρονιά. Ἀλλὰ γρήγορα
θάρρη καὶ εἰς τὴν πόλιν καὶ παίρνετε λιγώτερα
καὶ θὰ κάνετε περισσότερα. Ἀρῖνω δά,
ὅτι καὶ οἱ μικροὶ χαρίζουν σὲ μικρότε-
ρους. Λοιπὸν προτέχετε. Ἡ ἐκλογή τοῦ
δῶρου εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ δύσκολα τῆς
ζωῆς. Χρειάζεται μεγάλη προσοχή, γιὰ
νὰ μὴ πληρώσῃ κανένας μ' ἕνα δῶρο
πρωτοχρονιάτικο, ποῦ τὸ κάνει ἴσα-ἴσα
γιὰ νὰ προσέξῃ τὸν ἄλλο χαρὰ. Πολ-
λὲς φορές τὸ δῶρο, καὶ πλούσιο ἀκόμα,
ἄτοχα ὅμως, ἀψυχολόγητα διαλεγμένο,
προξενεῖ θλίψη, ταπείνωσι, δάκρυα.
Γιατὶ ὅταν εἶναι μόνο χρήσιμο καὶ
αὐτὴ τὴν ἡμέρα, προσφέρεται σὲ φτωχὸ
μὰ εὐαίσθητο παιδί, τοῦ φαίνεται σὺν
ἐλεημοσύνη. Καὶ κανεὶς, ὅσο φτωχὸς καὶ
ἂν εἶναι, δὲν γυρεύει ἀπὸ τὸ συγγενῇ
του, τὸ νουνά του, τὸν προεστῆμενο, ἐλεη-
μοσύνη τὴν Πρωτοχρονιά. Ἐκεῖνο ποῦ
γυρεύει, εἶναι νὰ λογαριάζεται καὶ αὐ-
τὸς σὺν ἄνθρωπος, μὲ ὅλο τὸ δικαίωμα
στὴ χαρὰ, ποῦ χαίρονται οἱ ἄνθρωποι
αὐτὲς τίς ἡμέρες. Τὸ δῶρο σας λοιπὸν
ἔσ' ἔχῃ καὶ μικρότερη ἀξία, ἢ εἶναι ὅμως
δῶρο ἀληθινόν, δῶρο πρωτοχρονιάτικο,
δῶρο ὠραῖο καὶ περιττό, δῶρο χαρού-
μενο, δῶρο ποῦ νὰ λήθῃ σὺν φτωχῷ συγ-
γενῇ ἢ προστατευόμενῳ δχι πῶς τὸν λυ-
πᾷτε—εἶναι τόσο σκληρὸ νὰ τοῦ θυμί-

ζετα πῶς εἶναι ἀξιολύπητος τέτοια μέρα!
—ἀλλὰ πῶς τὸν ἀγαπᾷτε.

Ἐννοεῖται. πῶς ὅλη ἡ δυσκολία τῆς
ἐκλογῆς τοῦ δῶρου δὲν εἶναι μόνο 'ς αὐτό.
Δυσκολώτατο φυσικὰ εἶναι νὰ μαντέψῃ
κανεὶς τί μπορεῖ νὰ εὐχαριστήσῃ περισ-
σότερο τὸν ὁποιοδήποτε ἄνθρωπο ποῦ
περιμένει δῶρο ἀπ' αὐτὸν καὶ, μὲ ὅσα
λεπτὰ μπορεῖ νὰ διαθέσῃ, νὰ τοῦ ἀγο-
ράσῃ τὸ καλύτερο. Ὅπως δὲ ὅμως,
τὸ σπουδαίον δὲν εἶναι καὶ εὐχαρι-
στῆσαι ὅσο γίνεται μὲ τὸ μικρό
μας δῶρο, ἀλλὰ νὰ μὴν πληρώσουμε, νὰ
μὴν προσβάλλουμε, νὰ μὴ λυπήσουμε. Καί,
δυστυχῶς, αὐτὸ συμβαίνει τόσες φορές!
Νὰ ξέρετε πόσα πικρὰ δάκρυα χύθηκαν
στὸν κόσμον, ἐξ αἰτίας πρωτοχρονιάτικων
δῶρων, διαλεγμένων χωρὶς προσοχή! ...

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

—Λέω, ἀποκρίθηκε ὁ ναύτης, πῶς
ἐτεῖς, κύριε Σμιθ, μπορεῖτε νὰ κάμετε
ὅ,τι καράβι θέλετε. Καὶ τὸ μεγάλο
ὅπως τὸ μικρό. Οὐτὲ ξυλὴ, οὐτε σύνερ-
γα, οὐτε χέρι καὶ μᾶς λείπουν. Δὲν εἶναι
παρὰ ζήτημα καιροῦ.

—Καὶ πόσον καιρὸ θὰ ἤθελε νὰ κτι-
σθῇ ἕνα καράβι διακοσίων ὡς τριακο-
σίων τόννων; ρώτησε ὁ Κύριος Σμιθ.

—Ἐπτά, ὁκτώ μῆνες τὸ λιγώτερο,
ἀποκρίθηκε ὁ Πέγκροφ. Μὴν ξεχνᾶτε
ὅμως πῶς ἔρχεται χειμῶνας καὶ ἐστὶ με-
γάλο κρύο τὰ ξύλα δὲν δουλεύονται
εὐκόλα. Ἄς λογαριάσουμε λοιπὸν καὶ
μιά διακοπὴ ἀπὸ λίγες ἐβδομάδες. Ὡστε
ἂν τὸ καράβι μας θὰ εἶναι ἔτοιμο ὡς
τὸν ἐρχόμενο Νοέμβριον, πρέπει νάμαστε
καὶ πολὺ εὐχαριστήμενοι.

—Ἰσα-ἴσα, ἀποκρίθηκε ὁ Κύριος
Σμιθ, ἐστὶν καλύτερη ἐποχὴ γιὰ νὰ ἐπι-
χειρήσουμε κάπως σπουδαῖο ταξίδι,
εἴτε εἰς τὴ νῆσον Θαβόρ, εἴτε μακρότερα.
—Ἀλήθεια, κύριε Σμιθ, εἶπε ὁ ναύ-
της. Κάμετε λοιπὸν τὰ σχέδια καὶ οἱ ἐρ-
γάτες εἶναι ἔτοιμοι. Πιστεύω μάλιστα,
ὅτι καὶ ὁ Ἀὐρτων θὰ μπορέσῃ νὰ μᾶς
βοηθήσῃ σημαντικά.

Οἱ ἄποικοι ὅλοι ἐπιδοκίμαζαν τὴν
ιδέα τοῦ μηχανικοῦ καὶ ἦταν πραγμα-
τικῶς τὸ καλύτερο ποῦ εἶχαν νὰ κά-
μουν. Ἀλήθεια, τὸ κτίσιμον ἐνὸς κακο-
διοῦ διακοσίων ἢ τριακοσίων τόννων ἦταν
βαρεὶά ἐργασία, οἱ ἄποικοι ὅμως εἶχαν
πεποίθησιν, ποῦ τὴν δικαιολογοῦσαν τό-
σες ὡς τώρα ἐπιτυχίες.

Ὁ Κύριος Σμιθ ἄρχισε λοιπὸν νὰ κάνῃ
τὸ σχέδιον τοῦ καραβιοῦ. Στὸ ἀναμεταξύ,
οἱ σύντροφοί του ἔκοβαν καὶ κουβαλοῦσαν
τὰ δένδρα, ποῦ θὰ τοὺς ἔδιναν τὴν ἀναγ-
καίαν ξυλείαν. Τὰ καλύτερα ἦταν βλα-
νιδῆς καὶ φτελιές, ἀπὸ τὸ δάσος τοῦ
Φάρ-Ούεστ. Ἐπωφελέθησαν ἀπὸ τὴν
ὀλοτομία ποῦ εἶχαν κάμει ἐστὶν τελευταία
τοὺς ἐκδρομῇ, γιὰ νὰ νανοῖζον ἕνα καλὸ
δρόμον, ποῦ ὠνομάσθηκε δρόμος τοῦ Φάρ
Ούεστ καὶ τὰ δένδρα κουβαλήθηκαν στὰ
Καμίνια, ὅπου ἰδρύθηκε καὶ τὸ καινούρι-
ον ναυπηγεῖο.

Τὰ δένδρα ἦταν ἀνάγκη νὰ κοποῦν
καὶ νὰ ξεκλαδισθοῦν γρήγορα, γιατί δὲν
μποροῦσαν νὰ τὰ μεταχειρισθοῦν φρέσκα,
ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ φέρονται στὸν καιρὸ τὴν
φροντίδα νὰ τὰ σκληρύνῃ. Οἱ ξυλοκόποι
μας ἐργάσθησαν λοιπὸν μὲ ζήλον ὅλο τὸν
Ἀπρίλιον, ποῦ δὲν τὸν ἐτάραξαν παρὰ
ὀλίγοι ἀνέμοι τῆς ἰσημερίας, ἀρκετὰ δυ-
νατοί. Ὁ κύριος Ζούπ τοὺς ἐβοηθοῦσε ἐπι-
τήδεια, πότε μὲ τὸ νὰ σκαρφαλώνῃ στὶς
κορφὰς τῶν δένδρων καὶ νὰ τοὺς δένη
τὰ σχοινιά ποῦ θὰ τὰ ἔρριχναν, πότε μὲ
τὸ νὰ προσφέρῃ τοὺς στίβα-
ροὺς του ὅμως γιὰ τὴ μετα-
φορά τῶν κομμένων κορμῶν.

Ὅλη αὕτὴ ἡ ξυλεία συσ-
σωρεύθηκε κάτω ἀπὸ ἕνα σα-
νιδένιον ὑπὸστερο, ποῦ τῇ ἑκα-
μαν κοντὰ στὰ Καμίνια καὶ
ἐκεῖ περιμένει τὴν ὥρα νὰ
δουλευθῇ.

Ὁ Ἀπρίλιος πέρασε μὲ
ἀρκετὴ καλοκαιρία, ὅπως συμ-
βαίνει κάποτε μὲ τὸν Ὀκτώ-
βριον, τὸν ἀντίστοιχον μῆνα τοῦ
δικοῦ μας ἡμισφαίριου. Οἱ
γεωργικὲς ἐργασίες δὲν εἶχαν
διακοπῇ ἀπειριάντας ἐξακο-
λοῦθησαν μὲ πολλὴ δραστη-
ριότητα καὶ σὲ λίγο κάθε ἔχνος
ἐπιδρομῆς εἶχ' ἐξαλειφθῇ ἀπὸ
τ' ὁροπέδιον τῆς Τερψιθέας.

Ὁ μύλος ξανάγεινε καὶ και-
νούργια σπιτάκια κτίσθηκαν
ἐστὶν περιοχὴ τῆς αὐλῆς. Ἐ-
κρίθηκε μάλιστα ἀναγκαῖον νὰ
γίνοντο μεγαλύτερα, γιατί οἱ
περωτοὶ τοὺς κάτοικοι εἶχαν αὐξήσῃ
σημαντικά. Ὅσο γιὰ τοὺς σταύλους,
αὐτοὶ ἐτέταχον τώρα πέντε ὀνάγγηδες,
—τέσσερους μεγάλους, δυνατοὺς, γυμνα-
σμένους, ἡμερους, ποῦ τοὺς ἔκλειαν ἡ
τοὺς καβαλλίκευαν χωρὶς δυσκόλιν, καὶ
ἕνα μικρό, νεογέννητο. Στὰ γεωργικὰ
ἐργαλεῖα τῆς ἀποικίας εἶχε προστεθῇ
καὶ ἕνα ἄροτρο, καὶ οἱ ὀνάγγηδες χρησι-
μοποιοῦνταν γιὰ τὸ ὄργωμα σὺν ἀλη-
θινὰ βώδια. Οἱ ἄποικοι μοιράζονταν
τὶς διάφορες ἐργασίες καὶ κανένα χέρι
δὲν ἔμεινε ἀργόν. Γι' αὐτὸ εἶχαν ἄκρα
ὕψους καὶ εὐδαιμονίας ἐξαιρετικῆς. Ἡ ἐρ-
γασία τοὺς ὠρελοῦσε καὶ σὺν σῶμα καὶ
σὺν πνεύματι. Κι' ἦταν μιά χαρὰ νὰ τοὺς
βλέπῃ κανεὶς τὰ βράδια, μαζεμένους
στὸ Γρανίτινον Παλάτι, νὰ συνομιλοῦν
φαιδρότατα καὶ νὰ κάνουν χίλια ἐνεῖρα
γιὰ τὸ μέλλον.

Ἐννοεῖται, ὅτι καὶ ὁ Ἀὐρτων συμμε-
ρίζονταν τώρα τὴν κοινὴ ζωὴ τῆς ἀποι-
κίας. Δὲν ἔλεγε πιά πῶς ἤθελε νὰ πάη
νὰ καθύσῃ μονάχος στὴ στάνην. Ἐξακο-
λοῦθοντες ὅμως νὰ εἶνε μελαγχολικός,
σχεδὸν ἀμίλητος καὶ νὰ παίρνῃ μέρος
μᾶλλον στὶς ἐργασίες παρὰ ἐντὶ διασκε-
δάσεως τῶν συντρόφων του. Στὴν ἐργα-
σία ἦταν ἀκούρατος, δυνατός, ἐπιδέ-
ξιος, ἐρευρετικὸς, ἐξυπνος. Ὅλοι τὸν
ἐκτιμοῦσαν καὶ τὸν ἀγαποῦσαν. Αὐτὸ πιά
τὸ ἔβλεπε φανερά.

Ἀλλὰ καὶ ἡ στάνη δὲν εἶχε ἐγκατα-
λειφθῇ. Κάθε δύο μέρες, κάποιος ἀπὸ
τοὺς ἀποίκους, ὀδηγώντας τὰ μᾶξι ἢ
καβαλλίκευοντας ἕνα ὀνάγγη, πήγαινε
νὰ περιποιηθῇ τὰ κοπάδια καὶ νὰ φέρῃ
γάλα. Οἱ ἐκδρομῆς αὐτὲς ἦταν καὶ εὐκαι-
ρίες γιὰ κυνήγι. Γι' αὐτὸ, συχνότερ' ἀπ'
ὅλους, ἐπαίρνουν τὸ δρόμον τῆς στάνης ὁ

Ἄλλως τε σὺν τῇ ὑπάρχει τῶρα ἀσά-
λεια καὶ κανένας φόβος ἐπιθέσεως, του-
λάχιστον ἀπὸ ἀνθρώπους, δὲν ἦταν.

Ὅσα ἔγιναν ὅμως, μποροῦσε ἐξαί-
ρετα νὰ ξαναγενῇ. Δὲν ἦταν καθόλου
ἀδύνατον νὰ ξαναγενῇ στὰ νερά τῆς Λίγ-
κολν κανένα πειρατικό. Σύντροφοι, συνέ-
νοχοι τοῦ Μπέρμπ Χάρβεϋ, κρατούμενοι
ἀκόμη στὸ Νόρφοκ, μπορεῖ νὰ τὰν μπα-
σμένον στὰ σχέδια του καὶ νὰ προσπα-
θοῦν νὰ τὸν μιμηθοῦν. Οἱ ἄποικοι λοι-
πὸν δὲν ἠτύχαζαν στὴν ἐντέλεια καὶ
κάθε μέρα ἐξερευνοῦσαν μὲ τὴ τηλε-
σκόπιο τὸν εὐρὸ ἐκείνον ὀρίζοντα, ποῦ
ἐκκλίνει τὸν ὄρμον τῆς Ἐνώσεως καὶ τὸν
ὄρμον Ὀυάπικτων. Ὅτανικὲς πήγαιναν στὴ
στάνη, παρατηροῦσαν μὲ τὴν ἴδια προ-
σοχὴ τὸ δυτικὸ μέρος τῆς θάλασσας,
καθὼς καὶ ὅτανικὲς ἀνέβαιναν στὸ βουνόν.
Τίποτε ὑποπτό δὲν φαίνονταν οἱ ἄποι-
κοι ὅμως ἔπρεπε πάντα νὰ
προσέχουν.

Ἐνα βράδυ, ὁ μηχανικός
ἀνακοίνωσε στοὺς συντρόφους
του, ὅτι ἐσκόπευε νὰ ὀχυρώσῃ
τὴ στάνη. Φρόνιμο ἦταν, κατὰ
τὴν ιδέα του, νὰ ὑψωθῇ ἀκόμη
ὁ φράκτης καὶ νὰ κτισθῇ δι-
πλα τοῦ ἑνὸς πύργου, ἕνα εἰ-
δος μ. π. ο. κ. χ. α. ο. ζ., ὅπου,
στὴν ἀνάγκη, οἱ ἄποικοι θὰ
μποροῦσαν νὰ κλεισθοῦν καὶ
νὰ μυνθοῦν ἐναντίον ἐχθρῶν.
Γιατὶ ἂν τὸ Γρανίτινον Παλάτι
ἦταν, ἀπὸ τὴ θέσιν του, ἀπρό-
σιτο, ἢ στάνη ὅμως μὲ τὰ
κτίριά της, τίς ἀποθήκες της,
τὰ κοπάδια της, θάποτελοῦσε
πάντα τὸν στόχον τῶν πειρα-
τῶν, ὅποιοι καὶ ἂν ἦταν ποῦ
μπορεῖ νὰ βγαίνουν κάποτε σὺν
νησί καὶ ἂν οἱ ἄποικοι ἀναγ-
κάζονταν νὰ κλεισθοῦν ἐκεῖ-
μέσα, ἔπρεπε καὶ νὰ μποροῦν
νὰ νικηθῶν ἀποτελεσματικά.

Ἀλλ' αὐτὸ ἦταν ἕνα σχέδιον ἀγυρο
ἀκόμα, ποῦ ἡ ἐκτέλεσίν του, ἀναγκα-
στικά, ἔπρεπε νὰ νάβληθῃ γιὰ τὴν ἐργό-
μενη ἀνοίξῃ. [Ἐπεται συνέχεια]

Η ΠΗΓΗ ΚΑΙ Ο ΩΚΕΑΝΟΣ

(V. Hugo)

Σταλιά-σταλιά ἀπ' τὸ βράχον τὸν σχισμένον
στάζει ἡ Πηγὴ εἰς τὴν βάσιν τὰ φρενῶν
ὁ Ὁκεανὸς—τοῦ ναυτοῦ περὶ τοῦ—
«—Παραπονιάρα, τί γυρεύεις;» τὴ ρωτᾷ.

«Εἰμαι ἡ φουρτούνα, ἡ λύσσα, ὁ ἄγριος
[ἄλλος]
τὰ σὺνάγια ἐκεῖ ποῦ ἀρχίζουν σταματῶ
πῆς μου, σὺν τὴ δὲν ἔχω ὁ τρισευχόμενος.
φτωχούλα μου, γιὰ νὰ σ' τὸ δανειστώ;»
Κ' εἶπε ἡ Πηγὴ ἐπὶ τοῦ μαύρου χάος ἐκεῖνο:
«Κάτι σοῦ λείπει, Ὁκεανέ, θαρρῶ...
Κι' ἐγώ, μὲ δίχως παίνεμα τὸ δίνω:
μια σταγόνα γλυκύποτο νερό!

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΝΙΚΟΣ Ι. ΡΙΤΣΟΣ (Ἑλλη-
νὸν ἰδεῶδες) ἐν Νέῳ Φαλήρῳ.
Πρῶτον Βραβεῖον Δημοφει-
σματος τοῦ 1918.

ΕΥΤΥΧΙΟΣ-ΑΝΤΩΝΙΟΣ Ν.
ΚΟΥΤΣΙΑΣ (Λευτεριά σποδῆ
Σκλάβου ἐν Πειραιῇ. Β' Βραβ.
17ου Διαγ. Ἐσπερίωντος).

Καγονισμός δύο μόνον λέξεις ἐπ

τρέπει). Σείριος, α. (ΕΝ). Σαμωτοπούλα, κ. (ΜΜ). Χαίδεματ' Αγάρα, β. (ΘΛ). Έκκεντοικός, α. Μακεδονική Αύρα, κ. (ΚΛ). Ανθεμής κ. Αιματοκυλισμένο Σκορ, α. (ΣΣ). Έλληνόπυργος, α. (ΓΚ). Θεά της Ελπίδας, κ. Έρμιοπούλη, α. (ΝΛ). Ωροά Λαίδη, κ. (ιι); Άγρατος, α. (ΝΧ).

Άνανεώσεις Ψευδωνύμων: Έλληνικός Πόθος, α. Αυτοκράτειρα του Βυζαντίου, κ. Έντοκον Γραμμάτιον, α. Διμήν της Κύμης, α. Γλυκύ Περελθόν, κ. Ιεύθρας, α. Παιδική Καρδιά, κ. Ζακυνθινό Ναυτόπουλο, α. Τρελή Νεότης, κ. Πατριό Λουλούδι, κ. Καστανή Χιωτοπούλα, κ. Πατριωτική Ένωσις, α. Ασπρολούλουδο, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διά 1 έως 3 το πολύ προτάσεις λεπτά 50
Διά 2 έως περίπλεον 10 λεπτά ή λέξεις.]

Μ. Μ. έπιθυμούν να ανταλλάξουν: η Ρεζενιά με Έν. Νεανίαν, Μισέιγ, Τρελλοαρο, Ζινέτ.—ό Άγιος-τος Έλλη με Διαβολ. τ. Γεγον. Δικέφ. Αετόν, Κυνόλι, Δάβαρο.—ό Έλληνικός Ουρανός με Κύμα τ. Αιγ., Σεπ. Λόρδ., Μυγκέ, Ναυτόπ., Θρούμπι, Γκαυέλλαν, Μισέιγ.—ή Αερόμητος Αμαζόν με Μυρομένο Γίαιοφι, Ψαροπούλαν, Φωνήν τ. Πατριόδο—τό Ιδανικό της Δόξης με Ναυτοπαίδα, Μεγαλ. τ. Δόξης, Βαβαρομ. Έλλάδα.—ό Σεπεσμένος Λόρδος με Πινέλο τ. Ραφ., Μελαχ. Κρητικόν, Έλενθ. Πόλη, Σφίγγα, Ακτίνα, Ψαροπούλ., Χουσόδεμιν, Οιδίπ.—ή Νοσταλγία με Είμαρι, Κυθαίρ, Κορ. τ. Κυμ.—τό Ήπειροτικό Λουλούδι με Σεπ. Λόρδ., Μυγκέ, Ζινέτ.—ό Φουσανελίας με Τιάκον, Ζιζάνιον, Πειρακτήριον.—ό Ιεύθρας με Κόρ τ. Κυμ., Μεγ. Έλλάδα, Δύκ, τ. Σαϊόναν, Νεράϊδαν τ. Βοσπ.—τό Ρουμελιωτάκι με Ναύαρο, Μισοίλ., Αγγ. τ. Αγάπ., Έλλ. Ψυχή, Καστ. Δεσποσι., Γοργόφι, Νίκη, Ζιζάνιον Αγοιν.—ή Παιδική Καρδιά με Πατρ. Λουλ., Προϊδα Έλληνοπ., Ζινέτ.—ό Κόντε Κουρούπης με Δόν Κιχ., Διαβ. τ. Γεγ., Έλλάδα τ. Όνεθ. Φρέντον, Πειρακτ. Ανήθ. Πνεύμα, Τρελλοαρο, Ανεμοστρόβ.—ή Σαμωτοπούλα με Κροσσίδα τ. Ζιζ., Κόρ. τ. Βουν., Μελαχ. Λόρδ.

Η Διάπλασις ασπάζεται τους φίλους της: Αυτοκράτειραν του Βυζαντίου (είπα στον κ. Φαίδωνα όσα μου γράφεις για το «εχμύσιο Μυστικό της Κοντέσσης Βαλέραινας, το καλύτερο βιβλίο που διάβασα ως τώρα».) Φωνή της Ήπειρος (στέλε 20 λεπτά ακόμη.) Σβέντζον (ού.) Μακεδόνα Πρόσκοπον (τό «Μυστικό» σου έστάλη συστημένο την 15 Νοεμβρίου ως τώρα, έλπίζω, θά τό έλαβες.) Τραγουδι της Δευτεριάς (όχι όλα βέβαια, ένα όμως θά προσπαθήσω.) Χιονομένο άδρος (λαβή, παραστινά.) Ναυτοπρόσκοπον (σήμερα βρέθηκε και το δεύτερον.) Ρωβύρον τον Κατακτητήν (ό Γρίφος έχει καλώς: τήν έλλαξε όλγων ό Άνανίας τό ψευδώνυμόν σου δέν υπήρχε από κάτω ύστερα τό έσχηματίσα.) Ζαροπροβιάν (έδιορθώθη.) Έθνικόν Ύμνον (τό μόνο γιατρούς: αυτή την άρρώστεια, είνε λίγη ύπο-

μονή.) Γιούταν (3έβια μπορείς να έλθης μαζί του και να τήν έγγραψης.) Αύτρωτον (και τα προηγουμένα γενικά; λεπτά 30.) Ναδ. Άραβ. (διε-δάσθη.) Γρηγόριον Ε' (γραμματο-σημα στείλε.) Πηγελ. Δούη (αί πα-ραγγέλαι σου έτετέλεσθον) δ. κ. Ε. σ' εύχαριστεί διά τα καλά λόγια και τας πληροφορίες.) Έλληνικόν Πόθον (έστειλα έδιορθώθη.) Νικητήν των Βουλγάρων (δέν είνε καιρός τώρα για τέτοιες έορτές.) Μικρόν Λόβιον (δέν έπρόφασε στο 1ον και ή έγκρισίς έγινε στο 2ον.) Νοσταλγίαν (έπιτρέπεται εύχαριστώ πολύ.) Κωνσ. Α. Παπαδ. (δέν άπεφάσισα ακόμη.) Ανυπόταχ-την (λάθος έγινε) βραδίον έστειλα.) Α. Α. Χ. (όχι, έχει άλλο λάθος δέν υπάρχει τό τής Ποικίλης Άρροστι-χίδος διορθώνεται σήμερα.) Ένδοξον Έλλάδα (ή Αγάπη σ' εύχαριστεί πολύ για τα γραμματόσημα.) Έυγε-νής Ιδανικόν, Πάνα, Κλειομ. Κροα-τίαν, Κύμα του Αιγαίου, Ψωφιδέα, Νεαρόν Συνθέτην κλπ. κλπ.

Μεγάλην Έλλάδα, Σεπεσμένον Λόρδον, Δορυφόρον, Χουσόδεμιν (έλαδν, εύχαριστώ.)

Κόρμεν, Ρουμελιωτάκι, Πλοια-ρον Νέμον, Άθωνα, Έμμ. Ν. Μά-νον, Πινέλο Ραφαήλου, Φουρόν των Συνόρων (έστειλα.)

Είς όσας έπιστολάς άνοιξα μετά την 2 Δεκεμβρίου, ήσπαντήσω εις τό προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια του 179ου Διαγωνισμού Λύσεων Δεκεμβρίου—Φεβρουαρίου. Αί λύσεις δεικται μέχρι της 25ης Μαρτίου, αλλά και πέραν της προθεσμίας ταύτης έφ' όσον δέν θά έχουν ακόμη δημοσι-ευθή, όπως και τό 7 προηγουμ. φυλλάδ.]

53. Δεξιόγριφος

Η θεά παίρνει μπροστά της
Σύνδεσμο δυνητικό
Και με τό στεφάνωμά της
Άνθος δείχνει αγροτικό,

Έστάλη υπό Διονυσίας Α. Ματιάτου

54. Δογματοικτικός Συλλαβό-γριφος

Στους συνδέσμούς βρίσκεις τώνα
Θά έχη ό μέλλον πάντα τάλα
Σάν τό πρώτο και τό τρίτο,
Τέλος, ά-θρο γαλήνιο.
Και Άπόστολο με μόνα
Αυτό κένει, άν δέν σπάλλω,
1199 τ. Φίλιππος, κηρύττω,
Τόν εύρηκε... στο λεπτό!

Έστάλη υπό του Τσαπατίνου

55. Μεταγραμματισμός

Στείλω μικρό σημείο
Τό μεταξύ των άλλαγών
Κι όποιοδήποτε βιβλίο
Στή στιγμή παρουσιάζεις.

Έστάλη υπό τ. Τραυματ. τ. Μαϊενίου

56. Αναγραμματισμός

Βεσιλέα μυθικό

Άναγραμματίζω

Και μεγάλη όροσείω

Έτσι σχηματίζω

Έστάλη υπό του Έθνικου Ύμνου

57. Πυραμίδς Άντεστραμμένη

+ = Ήπειρος.

+ = Θεί.

+ = Έπέρρημα

+ Οι σταυροί μέρος του λόγου.

Έστάλη από τό Κόμα του Αιγαίου

58—59. Άστεία Παρορμήματα

1.—Ο βού; του ποταμού είναι παχύς.

2.—Ο γού; είναι μέρος του χρώματος.

Έστάλη υπό της Άναγεννήδ. Έλλάδος

60—64. Μαγική Συλλαβή

Τή ανταλλαγή δύο κατά σειράν γραμ-μάτων έλάστη; των κάτωθι λέξεων, διά δύο άλλων, πάντως των αὐτῶν και αποτελούντων συλλαβών, να σχηματι-σθούν, άνευ άναγραμματισμού, άλλαι τόσαι λέξεις:

Πάρος, σπίνος, ίδια, αὐτός, όπιον.

Έστάλη υπό Γεωργ. Κ. Βέγκου

65. Διπλή Άκροστιχίς μετά Φω-νηγετολίπον κι' Έλλιποσυμ-φώνου.

Τά μέν άρχικά των κάτωθι ζητου-μένων λέξεων αποτελούν Φωνηγετολί-πον του τύπου:

* - * - * - * - *

Τά δε δεύτερα γράμματα Έλλιπο-σύμφωνον του τύπου:

* - * - *

των όποιων ζητείται ή λύσις.

1, Προφήτης. 2, Αοχαία πόλις με περίφημον Μαντεόν. 3, Τραγικός ποι-ητής. 4, Φίλος του Άχιλλέως. 5, Θη-ρίον και ποταμός. 6, Άρχαία βασι-λισσα.

Έστάλη υπό του Θριάμβου της Έλενθ.

66. Έλλιποσύμφωνον

οα - οαυ - αι - ε - αι.

Έστάλη υπό του Νεαρού Ντέκεντιβ

67. Γρίφος

και σὸν τ'ς τας
παρ' αὐτῶν
τας τας

Έστάλη υπό της Ίδεόδους Έλλάδος

Παρόδομα.—Είς την ύπ' αριθ. 33

Ποικίλην Άκροστιχίδα του 3ου φύλ-λου, περίεστιν ή έδόχη ζητούμενη λέξις, ή όποιε είνε Θεά. (Η Όρο-σειρά δηλαδή θά έχη έπτά γράμματα.)

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματ. Άσκήσ. του φύλ. 42

322. Τάφος (τά, φως) — 323. Βρέμ-μη.

324. Α 325. Τά καλά κέ-κοις κτώνται (Η

ΟΝΟΜΑ άνάγκασε εκ του άνω

ΟΡΕΣΤΗΣ Τ ποτε τάριασρά, έλι-νωσίδος) — 326. ΠΗ-

ΛΙΟΝ (Πάρος, μΗλον, Αηλος, άνοιξες,

χαλκός, Αίγιον.) — 327. Ό έλ ε ω ν έ-σεται (ο, έλ, ε, όν, έλ, ρ, ι, τέ.)

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879—1893)

από τους εκδοθέντας 24 τόμους υπάρχουν ακόμη μόνον οι έξης ένδεκα: 1ος, 6ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 24ος.—Έκαστος τόμος δραχ. 3, ταχυδρομικώς δε άποστέλλομενος δραχ. 3,20 διά τό Έσωτερικόν και 3,50 διά τό Έξωτερικόν.

Της Β' Περιόδου (1894—1918)

υπάρχουν όλοι οι εκδοθέντες τόμοι, 25 έν όλγ.—Έκαστος τόμος άρρα-πιος 10 και ραμμένος 11. Ταχυδρομικώς τέλ' εκάστου τόμου προσθετέα εις τας άνω τιμάς: λε-πτά 50 διά τό Έσωτερικόν και 1,50 διά τό Έξωτερικόν.

Οι Χρονόδοτοι τόμοι εξηνετή-θραν' ένεκα δέ της υπεροχού τιμής των βιβλιοδετικών δέν θά δέσωμεν πρὸς τό παρόν νέον, δι-οτι τώρα στοιχίζουν τά δετικά εκά-στου χρυσόδ. τόμου 10.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διά 1 έως 10 το πολύ λέξεις με ά στοιχεία 20. 2 (ό έλάγιος όρος) Π των 10 λέξ. 20 λεπ. ή λέξεις, με παρ-στοιχεία 10.30 και με κεφαλαία 10. Ό χωριστός στίχος 20. 1.]

[10—46]

ΔΗΛΩΣΙΣ.—Παρακαλώ θερμά τους μου έπρότειναν ανταλλά-ξαι Μυστικών, να συγχωρήσουν την έγήγητη, όσο και άπρεπή σιωπή-σής τόσο ευγενικής των προστάσεις χαριστών δε, για την εξαιρετική παρακαλώ και τους άλλους να μη ξανακαλέσουν, για τό άδύνατο της ταλλαγής.

[10—47]

Λίγη εξυπαλάχ χρειάζεται στού; Ι τρινούς για τήν άνακαλύψι; μα **ΝΑΠΕΡΚΟΦΕΚΑ, ΡΟΜΙ**

[10—48]

Λάμπων Δοτήρ, χάρις ας πα- για τή γιορτή σου.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΠΟΘ

[10—49]

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΠΟΘΟΣ

Ύποψήφιος Δημοψηφισματ

[10—50]

ΤΟ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟ ΛΑΒΑΡΟ

εύχαριστεί το ΠΕΙΡΑΚΤΗ

[10—51]

Ψηφίστε τό Τραγουδι της Δε- ριάς.— Άγιαποστολίτι

[10—52]

Φωνή της Ήπειρος, όλόθε

εύχαριστώ για τή [10—

Άγγελία σας, άν και δέ λαβείν- ρος στο φετινό Δημοψήφισμα.—Δ

σθε άλλαγή Μ. Μυστικών;

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙ

[10—53]

Λέοντα της Χαιρωνείας, εύχ

στώ διά την πρότασιν' δυστυ

δέν δύναμαι ένεκα πολλών μαθημάτ

Άερόμητος Αμαζ

[10—54]

ΛΕΣΒΙΑΚΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ

Ιβρύθη έν Μυτιλήνη Όμοσπον

υπό την άνω έπωνυμίαν. Προεδρ

Παντ. Μαρής. Πρωθυπουργός: ύπου

Εξωτερικών: **Δημητ. Δημητριάδ**

Υπουργοί: Έσωτερικών: **Νικόλ. Ρό**

λης. Οικονομικών: **Παν. Καπα**

κ. λης. Προπαγάνδα: **Άσχη. Π**

κ. λης. Στρατιωτικών: **Άχη. Π**

κ. λης. Συναγερμ: **Άδ. Δια**

κ. λης. Παιδείας: **Κων. Κυπρα**

κ. λης. Δικαιοσύνης: **Γεώργ. Παντα**

κ. λης. Συναγερμ: **Άδ. Μαργέλος.** Κ

κ. λης. Τεχνών: **Ραλλού Μ. Ράλλ**

κ. λης. Υφυπουργοί: Έσωτερικών: **Άν**

Καλλιπολίτης.

Άπευθυντέον: Δημ. Δημητριάδ

Κατάστημα Κερασκούλη, Μυτιλήν

Σπεύσατε, κατάρχετε κενάς θέσε

ΖΗΤΩ Η ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ !!!

[10—55]

Ελεύθερη Πόλη, σε άνακαλύψα.

Εμει μία συμπαθήριτά σου.

[10—56]

Αστή της Νίκης και Κλέφτ

Βέλ. έαν μ' εύρητε είσθε ά

συγχωρητήρων.

ΑΙΜΑΤΟΚΥΛΙΣΜΕΝΟ ΣΚ

[10—57]

Λαρίσινα Διαπλασάπουλα, ος; στ

όλθωρμες εύχες για τόν κα νούρ

Μυγ